

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 44

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ, ἐκ τῶν τοῦ *Catulle Mendès*. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ, (μετὰ εἰκόνων). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΕΡΩΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ CATULLE MENDÈS).

Ἐν τῇ θαυμασίᾳ διαμονῇ, ἔνθα μακρὰν τῶν γηϊνῶν διατρίβει ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Ἐρως περικυκλούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐπιδοξῶν ἑραστῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐμπρέπουσαν θέσιν κατέχουσιν ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλαιοῖα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμίκος¹, διεδόθησαν μίαν ἡμέραν εἰδήσεις πολὺ λυπηραί. Ταξειδιῶται νεωστὶ ἀφιγθέντες ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων σκηνωμάτων ἐβδαιῖουν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀπρηνήθησαν τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ πιστοὺς ἔρωτας καὶ ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἦτο πιστὴ ἑρωμένη ἢ πιστὴ σύζυγος. Ἀμέσως καθ' ὅλον τὸν Παράδεισον τοιαύτη διεχύθη ἀπελπισία καὶ κατήφεια, ὥστε ἡ Ἰουλιέττα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον, ἵνα χύσῃ πικρὰ δάκρυα, ἡ Λαύρα ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ θαυμάζεται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ὀφθαλμοὺς τοῦ Πετράρχου καὶ ἡ Ἐλαιοῖα ἐγένετο μελαγχολικὴ μετὰ θλίψεως παρατηροῦσα τὸν Ἀβελάρδον, ἐνῶ ἡ Μαίρη ἔμεινεν ἐκστατικὴ. Ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐσκέπτετο : «Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον μετεβλήθη ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε μία γυνὴ πιστὴ· πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ προσεκτικώτεροι παρατηρηταὶ ἐξαπατῶνται εὐκόλως. Πρέπει νὰ ἴδω τὰ πράγματα μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς.» Καὶ ἐπιβὰς μικρὰς ἡλιακῆς ἀκτίνος κατήλθεν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν φθάσας μίαν πρωΐαν εἰς τινὰ κήπον γεμάτον ἀπὸ κρίνα καὶ εὐωδιάζοντα ἄνθη. Ῥόδα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνοίξῃ, ἀναγνώ-

ρίσαντα τὸν Ἐρωτα ἤνθησαν ἀποτόμως καὶ τὰ πτηνὰ περυγίζοντα περίξ του ἐτραγῶδουν κελადήματα ἁρμονικά.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐπὶ τῆς εὐρυτέρας πλατείας τῆς μεγαλειτέρας πόλεως τοῦ κόσμου ἐπαρουσιάσθη αἰφνιδίως μετὰ πρωταφανοῦς ἐπιδείξεως παραδόξος ξένος. Ἄν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ τὸν ἐξελάβανέ τις ὡς τινὰ ἀγύρτην, ἐπειδὴ ἴστατο ὀρθὸς ἐφ' ἀμάξης κάμων διαφόρους χειρονομίας ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου θερύβου σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, ἐν τούτοις δὲν ὠμοίαζε μὲ τοὺς ἀπατεῶνας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Ἡ κεκοσμημένη μὲ λόφους περικεφαλαία του, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δὲν ἦτο ἐκ χαλκοῦ, ἡ δὲ πορφύρα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῶν ὤμων, δὲν ἦτο, ὅπως ἄλλων, εὐτελής. Εἶχε τὴν μακρὰν καὶ χρυσιζοῦσαν κόμην του ἀτμηλῆτως ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, κεκοσμημένος δὲ ὀλόκληρος μὲ ἀπαστράπτοντας λίθους ἐσπινθηροβόλοις θέλγων καὶ διεγείρων τὸν θαυμασμόν. Παρατηρῶν τις τὴν νεαρὰν καὶ ἀγέρωχον ὄψιν του, φοβερὰν ὡς ἀστραπὴ καὶ ὠραίαν ὡς ἄνθος, ἐνόμιζεν, ὅτι εὕρισκετο ἐνώπιον θεοῦ τινος μεταμορφωμένου τεχνηέντως εἰς ἔμπορον ἀγύρτην. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀμάξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴστατο καὶ τὴν ὁποίαν περιέκυκλον πληθὺς ἀπειρον λευκῶν περιστερῶν, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο κατεσκευασμένη, ἐκ σαπφείρου πεποικιλμένου ἀπὸ ἀστέρων ἢ πολυτίμων ἀδάμαντας. Οἱ δὲ νεαροὶ μουσικαὶ του, οἱ μὲν κροτοῦντες τύμπανα, οἱ δὲ σαλπίζοντες περίξ δύο κιθωτίων, τὰ ὁποῖα θὰ περιεῖχον ἀναμφιβόλως πρωτοφανῆ ἐμπροεύματα, εἶχον ἐπὶ τῶν νώτων πτέρυγας ἐστολισμένας μεγαλοπρεπῶς μὲ ταινίας ὧλων τῶν χρωμάτων τοῦ κόσμου, ὥστε ἀπὸ μακρὰν ἐνόμιζε τις, ὅτι ἦσαν μικροὶ ἄγγελοι καταβάντες τοῦ Παραδείσου.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἄφρις τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες συνηθροίσθησαν περίξ του. Αἱ πτωχαὶ ἐξ αὐτῶν ἀφῆκαν τὰ πενιχρά των οἰκήματα, αἱ δὲ πλούσιαι τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρά των. Αἱ θύραι τῶν μοναστηρίων ὡς διὰ μαγείας ἠνοιχθήσαν καὶ ἐξεχύθησαν ὅλοι οἱ κολογραι. Δὲν ὑπῆρχον πλέον μαθήτριά εἰς τὰ σχολεῖα, διότι ὅλοι εἶχον συρρεῦσιν εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ὠραῖον καὶ ὑπερῆφανον ξένον.

Τότε ἐκεῖνος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ κενὸς πλῆθος εἶπεν :

— Βλέμματα ἐξ ἀστέρων, μειδιάματα ἐξ ἀνθέων, χάριτες, καλλοναί, θέλγητρα, ὦ γυναῖκες, ἀκούσατέ με. Μαθετέ, ὅτι δὲν με ὠδήγησεν εἰς τὸν τόπον τούτον ἡ ἐλπίς κέρδους, διότι δὲν πωλῶ, ἀλλὰ χαρίζω. Δὲν δίδω ὅμως οὔτε ἀρώματα, οὔτε ψιμύθια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὀρρωδῶτε ἀπὸ τὴν αὖραν τῆς ἀνοίξεως, δὲν ἔχετε καθόλου ἀνάγκην, οὔτε πέλους, οὔτε κοσμήματα. Τί προσφέρω λοιπὸν δωρεάν ; Ἐσθῆτας. Ἄλλ' ἐσθῆτας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ εὕρητε εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, ἐσθῆτας μαγικάς, ἐσθῆτας πρωτοφανεῖς. Χάρις εἰς αὐτάς θὰ ἐκπληρωθῶσιν, ὦ γυναῖκες, αἱ διακχέστεραι εὐχαῖσας, χάρις εἰς αὐτάς θὰ πραγματοποιήθωσιν, ὦ ἀθῶαι παρθένοι, τὰ γλυκύτερά σας ὄνειρα ! Ἐχω δύο εἰδῶν· αἱ μὲν εἶναι ἐρυθραί, αἱ δὲ λευκότεραι ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον. Πρὶν ἐκλέξετε, μαθετέ τὰ πλεονεκτήματα καὶ τῶν δύο. Αἱ πρῶται πραγματοποιοῦσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν, παρέχουσιν ἅπαντα πλοῦτη, πᾶσαν πολυτέλειαν, ἀλλ' ὅμως ἐκθηλύνουσι τὴν ψυχὴν, ἀπομακρύνουσι τὴν ἀρετὴν καὶ ἡ γυνή, ἥτις φέρει τὴν ἐρυθρὰν ἐσθῆτα δὲν καθίσταται οὔτε πιστὴ ἑρωμένη, οὔτε πιστὴ σύζυγος.

¹ Σ. Μ. Αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ τῶν ἀτυχῶν ἑραστῶν Μαίρης Βέρμπερ καὶ Μιχαὴλ Μιμίκου, οἵτινες τὰς ἡμέρας αὐτὰς προσήνεχον ἑαυτοὺς μετ' ἡρωικῆς αὐταπαρνήσεως ὀλοκαύτωμα εἰς τοῦ Ἐρωτος τὸν βωμόν.

“Ολοι αἱ γυναῖκες, ἀφ’ οὗ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους, συνωθοῦντο μετὰ θορύβου περίξ τῆς ἀμάξης, τείνουσαι τὰς χεῖρας, ὅπως λάβωσιν, ὅπως ἀρπάξωσι τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν :

— Πόσον ὁμῶς αἱ λευκαὶ ἐσθῆτες εἶναι προτιμητέαι ! προσέξατε νὰ ἐκλέξητε ἐξ αὐτῶν. Χάρις εἰς ταύτας θὰ γνωρίσητε τὸν ἀφελῆ καὶ ἀθῶον ἐνθουσιασμὸν νὰ ἀγαπήσῃτε καὶ νὰ ἀγαπηθῇτε ἐν ἐπουρανίᾳ εἰρήνῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ψυχὴ τέρπεται. Οὐδεμία φιλοδοξία, ἥτις ταράσσει ! οὐδεμία μετάνοια, ἥτις ἀπελπίζει ! Θὰ γείνητε πισταὶ καὶ ἐντιμοὶ ἐρωμένοι ἐντίμων καὶ πιστῶν ἐραστῶν. Διὰ νὰ σᾶς ἀποκτήσωσι, διὰ νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ μὴ σᾶς ἀπολέσωσι ποτε, θὰ διατηρηθῶσι καλοὶ, γενναῖοι, ἄδολοι, ἐντιμοὶ, ἡρωϊκοί. Δὲν θὰ σᾶς παρᾶσχωσιν ἡγεμονικὰ πλοῦτη καὶ βασιλικὴν πολυτέλειαν, τὰ περιπαθῇ καὶ τρυφερά των φιλήματα δὲν θὰ ἀνάπτωσιν ἐπὶ τῶν χειλέων σας, κατατριχούσας φλόγας, ἀλλὰ θὰ ἔχετε εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὸ παρθενικὸν σας μέτωπον διαρκὴ ὁροσερότητα, ὡς νὰ σᾶς ἡγγισεν ἐλαφρὰ πτέρυξ ἀγγέλου ραντισμένη ἀπὸ τὴν δρόσον τοῦ παραδείσου. Ἡ γυνή, ἥτις θὰ φέρῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, θὰ γείνη πιστὴ καὶ ἐντιμὸς ἐρωμένη, πιστὴ καὶ ἐντιμὸς σύζυγος ! Βλέμματα ἐξ ἀστέρων, μειδιάματα ἐξ ἀνθέων, χάριτες, θέληγτρα, καλλοναί, ὦ γυναῖκες, προτιμήσατε τὰς λευκὰς ἐσθῆτας, αἵτινες εἶναι λευκότεραι ἀκόμη ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον !

Μετὰ δυσκολίας τὸν ἀφῆκαν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη αἱ γυναῖκες ἀναρίθμητοι συνωστίζοντο, κραυγάζουσαι μετὰ μανίας :

— Τὴν ἐρυθράν !

— Ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας !

— Καὶ ἐγὼ ἐρυθράν !

— Εἰς ἐμέ δὲν ἔδωκες ἐρυθράν !

Ὁ ἔμπορος δὲν ἤξευρε, ποῖον πρῶτον ν’ ἀκούσῃ, τόσοι ἐγένετο θόρυβος. Ἄν καὶ οἱ ἀγγελομόρφοι μουσικοὶ τοῦ τόνεβόηθου μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν μανίαν τῶν συνωθουμένων γυναικῶν, αἵτινες ἐλάμβανον, ἔσυρον, ἤρπαζον μετὰ πάθους τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας. Ἡ διανομὴ διήρκεσε μέχρι τῆς νυκτός. “Ολοι αἱ γυναῖκες, πτωχαί, πλούσιαι, βασιλικαὶ ἀκόλουθοι, πριγκίπισσαι, καλογραφαὶ νεαραί, ἀθῶαι μαθητρίαι δὲν ἀπεσύρθησαν παρὰ ὅτε εἶδον, ὅτι τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας, ἦτο πλέον κενόν. Ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠνοίχθη καθόλου· ἦτο τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰς λευκὰς ἐσθῆτας.

Ἀφ’ οὗ ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Ἔρως ἐπανέλαβε τὴν δοκιμασίαν ταύτην εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, εἰς ὅλα τὰ προάστεια καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρότερα χωρία, χωρὶς νὰ συναντήσῃ μίαν γυναῖκα, ἥτις νὰ προτιμήσῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἀπὸ τὴν ἐρυθράν, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ μελαγχολίας ἀ-

φορήτου. Δὲν εἶχον ψευσθῇ ἐκεῖνοι, οἵτινες τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτε εὐρίσκετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὴν φοβεράν εἰδωσιν ! Ἀπώλεσε διὰ παντὸς τὴν παγκόσμιον δόξαν του. Ἡ τρυφή, τὰ πλοῦτη, ἡ πολυτέλεια ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ σκοπὸς, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῶν γυναικείων ἐπιθυμιῶν, τῶν παρθενικῶν ὀνείρων ! Ἀφ’ οὗ ἐπὶ τόσοις αἰῶνας ὑπῆρξεν ἐπίδοξος βασιλεὺς τοῦ ἀγίου καὶ εἰλικρινοῦς ἔρωτος, τῆς ἀθώας εὐτυχίας, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐντίμων ἐρωτικῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἡρωϊκῶν χάριν τῆς τιμῆς αὐταπαρνήσεων, δὲν ἦτο πλέον τίποτε ἐπὶ τῆς γῆς. Φεῦ ! ἦτο φοβερὰ δοκιμασία δι’ ἕνα τόσον ποιητικὸν θεόν, τὸν ὁποῖον ἀπῆρνήθησαν πάντες οἱ ὀπαδοὶ του, οἵτινες ἄλλοτε τὸν ἐλάτρευον πιστῶς.

Μίαν ἐσπέραν, ὅτε παρὰ τὴν ἀκτὴν ἡρεμύσης θαλάσσης καθήμενος ὠνειροπόλοι μελαγχολικὰ ὀνειροπολήματα, ἤκουσεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός θορύβον βημάτων. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μικρὰν κόρην, πτωχικὰ ἐνδεδυμένην, ὠχράν, ἀλλὰ πολὺ θελκτικὴν καὶ ὠραίαν. Ἐπλησίασε μὲ δειλίαν πρὸς τὸν Ἔρωτα καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἶπεν :

— “Ὡ ! σὲ παρακαλῶ, μὴ θυμώσης ἐναντίον μου φοβοῦμαι τόσον πολὺ ! Θὰ μὲ εὐρῆς ἴσως τολμηράν καὶ αὐθάδη. Καθ’ ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον πολλαὶ γυναῖκες ἐφώναζον περίξ τῆς ἀμάξης σου : «Τὴν ἐρυθράν, ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς, καὶ ἐγὼ ἐρυθράν !» Δὲν ἐτόλμησα, ἐπειδὴ εἶμαι δειλὴ, νὰ σοῦ ζητήσω καὶ ἐγὼ, ἀλλ’ ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσω μίαν ἐσθῆτα, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι.

— Σὺ, καλὴ μου κόρη ; εἶπεν ὁ Ἔρως.

— Ναί, βλέπεις τὴν πτωχικὴν ἐκείνην καλύβην εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ ; Ἐκεῖ κατοικῶ μὲ τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν μου. Εἶναι τόσοι καλοὶ, αὐτοὶ μὲ υἱοθέτησαν ἀπὸ μικρὸ παιδί, αὐτοὺς στὸν κόσμον ἔχω ὡς γονεῖς, γιατί μητέρα καὶ πατέρα δὲν ἐγνώρισα ποτέ. Ἐχουν ἕνα υἱὸν δύο ἔτη μεγαλειότερον ἀπὸ ἐμέ, ὅστις ἐργάζεται εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐν ᾧ ἐγὼ βόσκω τὰ πρόβατα. Τὸν ἀγαπῶ καὶ μ’ ἀγαπᾷ. Νὰ ἤξευρες, πόσον εἶναι καλὸς. Πρόκειται νὰ μᾶς ἐνώσουν μετ’ ὀλίγας ἡμέρας. Θὰ ἤμην εὐτυχὴς, δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ζοῦσα μαζί του εὐτυχισμένη, ἐντιμὴ, πιστὴ. Θέλω νὰ εἶμαι πιστὴ ἐρωμένη, θέλω νὰ γείνω πιστὴ σύζυγος. Λοιπὸν μὲ ἐννοεῖς καὶ ἂν δὲν σοῦ εἶναι δύσκολον, κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσης μίαν ἐσθῆτα ἀπὸ τὰς λευκὰς.

Ὁ βασιλεὺς Ἔρως ἐγερθεὶς ὑπερφάνως ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ὑπῆρχε λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς καρδιά γυναικὸς μὲ ἀπλὴν καὶ ἐντιμὸν περιπάθειαν !

Τοῦτο μόνον ἤρκει ὅπως μὴ ἀποσθεσθῇ καθ’ ὀλοκληρίαν ἡ δόξα του, τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἐπανεῖκα τὴν θείαν κυριαρχίαν του. Μετ’ ἀνεκφράστου χαρᾶς τῇ ἔδωκε τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὴν χιόνα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον καὶ πρὸς τοῦτοις ἀπεφάσισε νὰ ἀνταμείψῃ διὰ μεγάλης τιμῆς τὴν πτωχὴν ταύτην κόρην, τὴν τόσον ὠχράν, τόσον παραπονετικὴν.

— Πότε θὰ σὲ νυμφεύσουν ; τὴν ἠρώτησεν.

— Νομίζω τὴν ἐρχομένην τρίτην τὸ

πρωί· ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ κάμουν *μεγάλην τελετὴν, διότι εἴμεθα πολὺ πτωχοί.

Καὶ ἐδάκρυσε παραπονετικὰ κλίνασα πρὸς τὰ κάτω τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν.

— Ἀπ’ ἐναντίας θὰ σοῦ γείνη μεγάλη καὶ ὠραία τελετὴ ἀπ’ ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἔγειναν ποτὲ εἰς τοὺς γάμους τῆς μεγαλειτέρας πριγκίπισσης.

Καὶ ἀμέσως διολισθῆσας ἐπὶ ἀκτίνος τῆς σελήνης ἀνέβη εὐθυμὸς εἰς τοῦ Παραδείσου τὰ δώματα, ἐνθα κατοικεῖ διαρκῶς. Ποῖον ἦτο τὸ σχέδιόν του ; Ἀπεφάσισε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων τῆς κόρης ἐκείνης, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραστῇ μόνος. Ἀφ’ οὗ ἐφθασεν ἡ ἡμέρα κατέβη ἐκεῖ κάτω παρακολουθούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐπιδόξων καὶ ἐντίμων ἐραστῶν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλοῖζα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμίκος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐρασταί, τοὺς ὁποίους ἡ τιμὴ καὶ ἡ πίστις ἀπῆθανάτισαν.

Θὰ ἦτο ὠραία καὶ πρωτοφανὴς τελετὴ διὰ τοὺς γάμους τῆς πτωχῆς ἐκείνης κόρης ! Ἀλλ’ ὅτε ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη συνοδία ἐφθασεν ἐπὶ τῆς γῆς πλησίον τῆς καλύβης, ὁ βασιλεὺς Ἔρως παρετήρησεν, ὅτι ἡ θύρα ἦτο κεκαλυμμένη μὲ παραπέτασμα πένθιμον. Ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτησεν ἕνα χωρικόν, ὅστις διέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη οὗτος, ἡ κόρη, ἡ ὁποία κατοικοῦσεν εἰς τὴν καλύβην αὐτήν.

Τότε ὁ Ἔρως ἐκλαυσε πικρῶς, διότι ἡ πτωχὴ, ἡ ἀθῶα παρθένος, ἀπέθανεν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ὑμεναίου της, φεῦ ! φέρουσα τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὴν χιόνα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον.

Ἀλλοίμονον ! μίαν μόνον γυνὴ εὐρέθη ἐπὶ τῆς γῆς νὰ προτιμήσῃ νὰ γείνη πιστὴ καὶ ἐντιμὸς ἐρωμένη, πιστὴ καὶ ἐντιμὸς σύζυγος καὶ ὁμῶς δὲν ἔζησεν !

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

Καθ’ ἐκάστην ἀναχώρησιν ἡ μαρκησία συνώδευε τὸν σύζυγόν της εἰς Ἀθρην, χωριζομένη δ’ ἀπ’ αὐτοῦ ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα.

Κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξίδιον, ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινεν εἰς Κοῦβαν, ἔφερε δὲ μεθ’ ἑαυτοῦ θαυμασίαν μιγᾶδα νεάνιδα ἐκ τῶν ἰδιοκτησιῶν του. Ἡ μαρκησία, μ’ ὅλην αὐτῆς τὴν ὀξυδερκίαν, παρέλαθεν αὐτὴν ἀνυπόπτως ὡς θαλαμηπόλον, εἶδε δὲ ὅτι αὕτη ὑπετάσσετο καὶ ὑπερβαλλόντως τὴν περιποιεῖτο.